

B. Holm: Dette Lovforslags Historie forekommer mig at være meget belærende overfor, hvor vanskeligt det er at gennemføre selv det Mindste til Fordel for de mest Fortrykte i Samfundet. Det har taget lang Tid, før Lovforslaget er kommet frem til Behandling, og der har været mange Ting, der kunne have været Skyld i det: men hvad der har været den væsentligste Skyld dertil, er, at der har været reist fra forskjellige Sider saa megen Modstand og saa mange Indvendinger som muligt mod at gennemføre selv det, som Alle sagde var saa human, og som alle rettænkende Mennesker kunde ønske gennemført. Alle Muligheder og Umuligheder skulde taarnes op derimod, saa det næsten har været umuligt at komme over dem. Det er ikke lysteligt at være Vidne til det, naar man samtidig er Vidne til saa meget Andet. Her er forelagt et lille Lovforslag, der i sine Paragrafer ikke indeholder Andet end et Forlangende om Gjenneførelsen af et almindeligt human Princip, som næsten Alle ere enige om, at det burde gennemføres inarest muligt; det er et Lovforslag, som ikke vil koste Landet en eneste Ore, og som kun handler om Vedtagelsen af en almindelig human Bestemmelse, en almindelig Retfærdighedshandling, som, efter Mangfoldiges Mening, burde være foretaget for lang Tid siden. Man har ved Siden deraf været Vidne til, at der er fremkommet Lovforslag fra den Side, som har gjort haardest Modstand mod dette Lovforslag, om Bevillinger af Millioner af Kroner til Ting, som ere langt mere unyttige end dette, og som ikke vilde gavne dem, som dog skulde være med til at betale det. Dem vilde man gavne ved det ubetydelige Lovforslag, som her foreligger, og som ikke vil koste det Ringeste. Man har i et Par Dage været Vidne til Lønningsslovforslag, som have krævet 1 Million mere i aarlig Udgift til Embedsmænd, som i Forveien ere velstillede i Forhold til dem, som dette lille Lovforslag omhandler, og som skulle være med til at betale de Lønninger og de Merlønninger, som skulle udredes. Vi have været Vidne til det samtidig med, at det næsten har været umuligt at faae en saadan Smule, som denne Lov omhandler, gennemført til Fordel for dem, som lide under Samfundets største Ulykke og Uretfærdighed, som de paa ingen Maade selv have Skyld i. Det er et trist Indtryk af faae af de Ting, og navnlig er det trist, fordi vi netop ved saadanne Lovforslags hele Behandling ret lære at forstaa, hvem det dog i Grunden er, der regjerer her i Landet, skjøndt de ere saa faa. Thi hvad er det, der gaar igjen-

nem haade ved 1ste Behandling og nu ved 2den Behandling af dette Lovforslag. Andet end dette Eine: Vi faae det ikke vedtaget, eller vi bør ikke fremsætte noget Andet, thi saa bliver det fuldstændig umuligt at faae noget som helst af det vedtaget i det andet Thing o. s. v., eller: „Regjeringen vil ikke modtage det“. Det er altsaa i Virkeligheden det andet Thing og Regjeringen, der regjerer for Dieblisset; men Oppositionen eller dette Thing staar, saaledes som det herved belyses, magtesløst overfor disse to Lovgivningsfaktorer og finde sig efter min Formening paa den ene eller anden Maade nødt til at give efter af Frygt for ikke at faae gennemført Noget som helst. Det forekommer mig, om jeg maa sige det, at dette Things Flertal ikke gavner sig selv ved bestandig at stille sig saaledes lige overfor Regjeringen og det andet Thing, som derved kun faae Veilighed til bestandig at stille sig stærkere paa deres Standpunkt; vi gjøre dem derved stærkere, idet de anse det for deres Pligt at hævde deres Interesser. Jo større Eftergiveness fra denne Side, desto stærkere kommer Paastanden om Ret og Magt frem fra den anden Side; det er min Overbevisning. Og derfor siger jeg, at der er Grund til at erindre, hvad der engang er lagt af en Folkethingsmand udenfor denne Sal, at det er den forbandede Eftergiveness fra Oppositionen, der er Ulykken og Grunden til Alt, hvad der sker her i Landet. — Jeg har ikke principielt kunnet slutte mig til Udvalget, fordi jeg ikke kan se, at der er noget Ubilligt i det, dette Lovforslag forlanger. Vi have været nærmere i tidligere Sessioner ved at opnaa Enighed, idet man da Alle vare komne med til det, som man nu her opstiller som en subsidiaer Endring til § 4, nemlig de 2 Aar. Da var man fra Høires Side ogsaa gaaet med til det. Det er man senere gaaet fra. Hvis man i Stedet for var gaaet med til det, havde jeg maaske ikke indtaget noget Særstandpunkt, fordi man er saa tilbøjelig til altid at sige: Man vil Sngenting; man forlanger Alt, og naar man saa ikke kan faae det, vil man slet Sngenting have; dengang var jeg gaaet med Udvalget, men nu er man gaaet fra det og har reist Indvendinger mod at yde saameget, og jeg har ikke kunnet finde mig i at gaa med til at indstille Lovforslaget til Vedtagelse i den Skikkelse, hvori Udvalgets Flertal indstiller det. Jeg har ikke kunnet finde de Grunde, der ere anførte mod § 1, saa vægtige, at de have kunnet overbevise mig om, at det er nødvendigt at stryge Paragrafen. Jeg mener, at i § 1 gøres der Skjel imellem dem, som kunne komme paa en eller anden Maade i det Tilfælde,